

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.317 van 9 januari 2003
in de zaak A.117.935/XIV-9003.**

In zake : XXX,
 wonende te 2600 BERCHEM,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 16 augustus 1969 en van Pakistaanse nationaliteit, op 27 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2001 tot weigering van de regularisatieaanvraag ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen en verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 20 november 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat G. COOLSAET die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij dient op 29 januari 2000 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 2, 2/ en 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. Verzoeker wordt op 19 november 2001, bijgestaan door zijn Advocaat, door de Commissie voor regularisatie gehoord.

1.3. Op 12 december 2001 verleent de tweede Kamer van de Commissie voor regularisatie een ongunstig advies betreffende de regularisatieaanvraag van verzoeker. Dit advies is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Gelet op de aanvraag tot regularisatie op grond van:

onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst (art.2, 2/ van de wet van 22 december 1999), humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen (art.2, 4/ van de wet van 22 december 1999) ingediend door verzoek(st)er op 29.01.2000.

Gelet op het feit dat verzoek(st)er ter zitting afstand doet (vraagt) van zijn aanvraag tot regularisatie op grond van onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst (art.2, 2/ van de wet van 22 december 1999).

De aanvraag wordt eveneens gedaan voor de echtgenote van verzoeker en zijn minderjarig kind.

Gelet op de nota van het onderzoekssecretariaat dd. 17.04.2001.

Verzoeker verschijnt in persoon bijgestaan door zijn advocaat op de zitting van 19.11.2001 en legt bijkomende stukken neer.

Uit deze stukken blijkt dat verzoeker op Belgisch grondgebied verbleef op 01 oktober 1999.

Verzoeker verklaart dat hij in 1997 in België is aangekomen (is geen zes jaar). Deze bewering berust op loutere getuigenverklaringen, die niet gedetailleerd zijn en die gelet op de verlopen tijdsduur, niet nauwkeurig nagetrokken kunnen worden.

Dat de stukken van verzoeker trouwens geen continu verblijf aantonen.

Dat er dient te worden op gewezen dat duurzame sociale bindingen en humanitaire reden(en) alleen kunnen en mogen bewezen worden wanneer aan één van de drie vereisten met name ofwel langdurig verblijf, ofwel wettig verblijf, ofwel gebrek aan uitwijzingsbevel, is voldaan.

Aangezien verzoeker geen bewijs levert van continu verblijf gedurende de vereiste periode van meer dan 6 jaar.

Er is tot hertoe geen bewijs van wettig verblijf in België.

Verzoeker legt geen verklaring voor dat hij in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag, geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten.

Daar aan één van de voorgaande voorwaarden niet is voldaan, kan betrokkene niet in aanmerking komen om te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en

er humanitaire redenen zijn voor de regularisatie van het verblijf in België (art. 9, 9/ van de Wet van 22 december 1999).

Daarenboven toont verzoeker onvoldoende humanitaire redenen aan of dat hij duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in ons land:

- spreekt geen Nederlands,
- legt geen stukken voor waaruit blijkt dat hij enige inspanning levert om de taal beter te leren,
- werkt niet,
- is geen lid van een vereniging,
- zijn echtgenote en kind verblijven nog steeds in Pakistan.

Uit deze gegevens blijkt duidelijk dat verzoeker nog meer bindingen, zowel sociale als familiale, heeft met zijn land van herkomst.

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering onvoldoende, zodat op grond hiervan dient vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door de wet van 22 december 1999.

Om deze redenen,
verleent de Commissie aan XXX, een ongunstig advies tot regularisatie van zijn verblijf in België op grond van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999.
(...)”.

1.4. Op 20 december 2001 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, bevat de volgende overwegingen:

“(…)”

Ik heb het schrijven van uw raadsman van 21 december jl. inzake het ongunstig advies van de 2^e Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie in goede orde ontvangen.

Genoemde Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake Uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 29/01/2000 en dat het nummer 26002000012904844 draagt.

Ik heb beslist dit ongunstig advies van de Commissie voor Regularisatie toch te moeten volgen. De door uw raadsman aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies - waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt - noch om de motivering ervan te wijzigen.

(...)”.

2. Overwegende dat verzoeker in wat als een “middel” kan worden beschouwd, het volgende uiteenzet:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Minister stelt in zijn beslissing dat hij het advies van de Kamer volgt en verwijst naar de brief geschreven door de raadsman van ondergetekende,

De Minister vermeldt ter zake dat de door de raadsman aangebrachte elementen niet van aard zijn om het ongunstig advies te wijzigen,

De Minister motiveert evenwel in het geheel niet waarom hij meent dat de aangehaalde elementen niet van aard zijn om af te wijken van het advies,

Het louter stellen dat de aangebrachte elementen niet van aard zijn om af te wijken van het advies van de Kamer is uiteraard geen afdoende motivering,

De gegeven motivering voldoet niet in rechte.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.”;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat voormelde artikelen de betrokken overheid ertoe

verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze; dat in casu de bestreden beslissing stelt dat zij de motieven van het ongunstig advies van de tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie overneemt, en dit ondanks de brief van de Advocaat van verzoeker, omdat de Minister van Binnenlandse Zaken meent dat de door verzoekers raadsman aangebrachte elementen niet van aard zijn om het ongunstig advies noch de motivering ervan te wijzigen; dat het ongunstig advies waarnaar verwezen wordt, stelt dat verzoeker zijn regularisatieaanvraag indient op grond van artikel 2, 2/ (waarvan verzoeker ter zitting afstand doet) en artikel 2, 4/; dat de Commissie voor regularisatie vaststelt dat verzoeker verklaarde dat hij in 1997 in België is binnengekomen, dit is nog geen zes jaar zoals vereist, doch dat deze bewering berust op loutere getuigenverklaringen, die niet gedetailleerd zijn en die, gelet op de verlopen tijdsduur, niet nauwkeurig kunnen worden nagetrokken, en geen continu verblijf aantonen; dat in het advies van de Commissie verder wordt overwogen dat duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen alleen kunnen en mogen bewezen worden wanneer aan één van de drie vereisten, met name ofwel langdurig verblijf, ofwel wettig verblijf, ofwel gebrek aan uitwijzingsbevel, is voldaan; dat verzoeker noch het bewijs levert van een continu verblijf gedurende de vereiste periode van meer dan 6 jaar, noch van een wettig verblijf in België, noch een stuk neerlegt waaruit blijkt dat hij in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de regularisatieaanvraag, geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten; dat het ongunstig advies derhalve besluit dat aan géén van de voorgaande voorwaarden is voldaan, zodat verzoeker niet bewijst dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor de regularisatie van het verblijf in België; dat het advies daaraan tenslotte toevoegt dat verzoeker onvoldoende humanitaire redenen aantoont of dat hij duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld in ons land, vermits hij geen Nederlands spreekt, hij geen stukken voorlegt waaruit blijkt dat hij enige inspanning levert om de taal beter te leren, hij niet werkt, noch lid is van een vereniging, en zijn echtgenote en kind nog steeds in Pakistan verblijven, waaruit eerder blijkt dat verzoeker meer bindingen, zowel sociale als familiale, heeft met zijn land van herkomst dan met België; dat verzoeker geen van de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat hij niet verduidelijkt op welke wijze de brief van zijn Advocaat de bestreden beslissing in positieve zin had kunnen ombuigen; dat bovendien de Minister van Binnenlandse Zaken zich kon beperken tot de motivering dat de door verzoekers raadsman aangebrachte elementen niet volstaan om het ongunstig advies van de tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie te herzien, gelet op de uitgebreide motivering van dit advies, die niet door verzoeker wordt weerlegt, laat staan betwist; dat de bestreden beslissing derhalve afdoende gemotiveerd is; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.